

Vteřinu zvažoval pokus o útěk. Jen se otočit a běžet a ten unavený starý muž, který se stále ještě snažil popadnout dech, by ho nedokázal chytit. Tak by se zachoval předtím. Ale věci se změnilly. Ať už kvůli pocitu viny, prozření, nebo prosté touze po tom, aby všechno skončilo, Darovit neutekl. Bez ohledu na to, co mu přichystal osud, rozhodl se zůstat a čelit tomu.

Pomalým, ale pevným krokem vykročil ke kameni, na kterém muž seděl, zdánlivě ztracený v myšlenkách. Darovit byl jen pár metrů od něj, když k němu muž konečně vzhlédl.

Žádná známka poznání se mu v očích neobjevila. Jen prázdný, uštváný pohled.

„Všichni,“ zamumlal muž, ačkoli nebylo jisté, jestli mluví k Darovitovi, nebo k sobě. „Všichni Jediové a všichni Sithové... jsou mrtví.“

Muž otočil hlavu a upřel prázdný pohled na nedalekou temnou puklinu ve skále. Darovitovi přeběhl mráz po zádech, když pochopil, na co ten muž hledí. Puklina tvořila vchod do podzemí, skrz klikatící se chodby vedla hluboko pod povrch jeskyně, kde se Kaan a Sithové shromáždili k odpálení myšlenkové bomby.

Muž zabručel, zavrtěl hlavou a zahnal otupělý stav, v němž se nacházel. S těžkým povzdechnutím vstal, mysl opět soustředěnou na svou povinnost. Krátce na Darovita kývl, ale jinak mu nevěnoval pozornost. Místo toho se vrátil k nepříjemnému zabalování mrtvol do látky, aby je bylo možno odnést a čestně pohřbit.

Darovit se obrátil k puklině. V první chvíli se chtěl opět otočit a utéct. Ale zároveň ho to táhlo k černému ústí. Možná tam uvnitř byly nějaké odpovědi. Něco, co by vneslo smysl do vší té smrti a zkázy; něco, co by mu pomohlo spatřit důvody stojící za nekonečnou válkou a krveprolitím. Snad by mohl objevit něco, co mu pomůže pochytit smysl, který se skrýval za vším, co se tady stalo.

Čím hlouběji sestupoval do jeskyně, tím byl vzduch chladnější. V žaludku cítil chvění: očekávání spojené s pocitem nebezpečí. Nebyl si jistý, co najde, až dorazí k podzemní dutině na konci chodby. Možná další mrtvá těla. Ale byl rozhodnutý neotočit se zpět.

Zahalila ho tma a tiše se proklínal, že si s sebou nevezl zářičku. Na opasku měl světelný meč; touha zmocnit se té proslulé zbraně byla jednou z věcí, jež ho zlákaly k Sithům. Ale i když zradil Jemie, jen aby ten meč získal, v temnotě tunelu už nepociťoval žádnou touhu zapnout ho a použít jeho světlo. Když ho vytasil posledně, skončilo to Bugovou smrtí a vzpomínky kalila cena, kterou zaplatil, aby ho získal.

Věděl, že kdyby se otočil, nejspíš by už nikdy nenašel dost odvahy k tomu, aby se sem znovu vydal. A tak navzdory temnotě pokračoval dál. Pohyboval se pomalu a natahoval svou mysl v pokusech přivolat si Sílu, aby ho provedla tmavou chodbou. I tak klopytal po nerovné zemi a tápal před sebou. Nakonec zjistil, že je jednodušší dotýkat se jednou rukou kamenné stěny a používat ji jako vodítko.